

Su Quinn
De oogappel

ROMAN

SU QUINN

De oogappel

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Bound by Ivy Forever*

Oorspronkelijke uitgever: CreateSpace

Vertaling: Bonella van Beusekom

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Richard Bolls

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Su Quinn

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 376 8 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Sophia Rose,’ zegt Marc. ‘Wil je met me trouwen?’

O mijn god. O mijn GOD. Ik staar in Marcs mooie blauwe ogen, die nog nooit zo intens hebben gekeken.

Ik sla een trillende hand voor mijn mond.

Mijn blik valt op de gigantische peervormige diamant die in Marcs vingers schittert. Deze kamer, omringd door klimop en rozen, ik had me geen volmaaktere omgeving kunnen voorstellen voor een huwelijksaanzoek van Marc. En toch schrik ik ervan.

Deze scène zou zo uit een sprookje kunnen komen. Ik sta hier in mijn blauwe Belle-jurk met zijn grote uitstaande rok en Marc knielt voor me neer – een knappe prins in een zwart maatpak en een helder wit overhemd.

‘Marc,’ fluister ik door mijn vingers, een glimlach verspreidt zich over mijn gezicht. Ik ben zo verrast dat ik mijn lippen nauwelijks onder controle heb.

Marcs blik houdt de mijne vast en ik heb het gevoel dat ik verdink in zijn ogen.

Ik staar weer naar de ring. Wat is hij mooi. Hij is prachtig. Dit is echt. Dit gebeurt echt.

Klik.

Ik schrik op van het geluid van de kleedkamerdeur.

‘Hallo?’ roep ik uit.

Marc kijkt met een vragende frons naar de deur. ‘Heb je hier iemand uitgenodigd?’

Ik schud mijn hoofd.

Er stroomt licht over de vloer van de kleedkamer en er verschijnt een bleek, spits vrouwengezicht.

Eerst dringt niet tot me door wie het is, omdat het gezicht totaal

misplaatst is in mijn kleedkamer. Maar dan vallen het asblonde haar, de scherpe neus en de koude ogen op hun plek.

Het is Cecile.

‘Trut!’ De woorden klinken hard en donker en geven me een stomp in mijn maag.

Marc slaat zijn arm om mijn schouder. Hij sluit het ringdoosje met een klap en laat het in zijn zak glijden. ‘Dit is Sophia’s privé-kleedkamer.’

Cecile draagt een strakke, rode, wollen jurk met lange, witte handschoenen en haar glanzende haar is met diamanten spelden opgestoken. Haar ogen zijn rood en boos en haar lichaam is helemaal gespannen.

‘Giles wordt beschuldigd van kidnapping,’ sist ze me toe. ‘Door jou. Door de leugens die jij hebt verteld.’

‘Ik heb geen leugens over Getty verteld,’ zeg ik. ‘Het is een gevaarlijke man. En hij zit waar hij moet zitten.’

‘Je wist wat hij voor me betekende,’ zegt Cecile. ‘En dat kon je niet hebben, hè? Je kon het niet hebben dat ik iets had met iemand die ook beroemd is. Dus moest je het verpesten.’

Ik lach van de schrik. Dat is niet mijn bedoeling, maar... Cecile slaat onzin uit.

‘Je wilde geen relatie met hem,’ zei ik. ‘Je zei dat hij een monster was.’

‘Hij is de vader van mijn kind,’ zegt Cecile. ‘Maar nu komt er geen bruiloft. Geen huwelijk. Nu word ik een alleenstaande moeder...’

Ze wendt zich tot Marc, haar hele gezicht verandert, haar blik is verdwaasd en wanhopig. ‘Marc, o Marc. Waarom zie je niet hoe Sophia echt is? Ze is gewoon een leugenaarster. Ze heeft geen stijl. Geen geld. Ik zou zo veel beter voor je zijn geweest.’

Haar dunne vingers gaan naar Marcs overhemd, ze knijpt haar kleine handen tot witte vuisten, terwijl ze de stof vastgrijpen. ‘*Als-jeblijft*. Ik heb nu niemand. Het kan nog steeds. Kies voor mij.’

Mijn lichaam verstijft.

‘Cecile, je moet vertrekken,’ zeg ik met lage stem. Ik steek mijn hand uit en trek haar vingers van Marcs overhemd.

Ze valt achteruit, ze heeft nu een wilde blik in haar ogen, die heen en weer springt over mijn gezicht.

Ineens zie ik hoe slordig ze eruitziet. Haar make-up die normaal zo zorgvuldig is aangebracht, zit scheef op bepaalde plekken. En haar gezicht is zo zwaar gepoederd dat ze wel een stoffig spook lijkt.

Ook haar jurk zit niet goed. Hij is verdraaid, waardoor er op haar heupen allemaal plooiën zitten.

Ze wendt zich tot mij. ‘Je hebt mijn LEVEN geruïneerd!’ schreeuwt ze met uitpuilende ogen. ‘Je verdient Marc niet. Je verdient niemand. Geloof maar dat je gaat boeten voor wat je hebt gedaan.’

Ze draait zich om en stiert de kamer uit, de deur achter zich dichtslaand. Ik hoor het snelle klikken van pumps buiten door de gang.

Ik wil haar achternarennen, maar Marcs arm sluit zich als een bankschroef om mijn schouders.

‘Laat haar.’

‘Ik wil het hier niet bij laten,’ zeg ik, me onder zijn arm uit worstelend. ‘Ik moet het rechtzetten.’

Marc houdt me stevig vast.

‘Marc, *laat me gaan*.’

Dat doet hij niet. Hij grijpt me juist nog steviger bij mijn beide schouders vast en draait me naar zich toe. ‘Jij gaat nergens naartoe tot je weer rustig bent.’

‘Ik... dacht dat ik rustig was.’

‘Als je rustig was, zou je je realiseren dat het gevaarlijk is om achter iemand aan te gaan die er zo aan toe is. Ze weet niet wat ze zegt of doet. Ze zou je pijn kunnen doen.’

Ik leg een hand op mijn borst en voel mijn hart tekeergaan.

Marc komt met zijn gezicht dichterbij mijne. 'Dit is niet het juiste moment.' Hij geeft me een stevige zoen op mijn lippen. 'Oké?'

Ik slaak een lange zucht. 'Straks gaat het wel weer.'

'Vertel me eens wat er aan de hand is,' zegt Marc. 'Waarom moet Cecile Giles Getty zo nodig verdedigen?'

2

Mijn blik glijdt over Marcs schouders naar de rozen en de klimop waar de kamer mee vol staat. ‘Ze is zwanger,’ zeg ik. ‘En hij is de vader van haar kind.’

Marcs wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Goeie god. Dat meen je niet.’

‘Het is echt zo.’

‘Waarom heb je me dat niet eerder gezegd?’

‘Ze had het me in vertrouwen verteld. Ik zag geen redenen om erover te beginnen.’

‘God.’ Marcs blik betreft. ‘Die klootzak. Het kan hem ook niets schelen wie hij pijn doet.’

‘Ze was heel bang toen we het erover hadden,’ zeg ik. ‘Haar familie onderft haar als ze erachter komen dat ze in verwachting is. Tenzij ze met de vader trouwt.’

‘Niet erg waarschijnlijk, omdat Getty straks in de gevangenis zit.’

‘Ja,’ zeg ik. ‘En hopelijk heel lang.’

Marc pakt mijn vingers vast en houdt ze stevig tegen zijn borst. ‘Ik zorg ervoor dat hij niet bij je in de buurt komt, nooit meer. Ik heb het beste team van advocaten van het land erop gezet om hem achter de tralies te krijgen.’

Ik voel mijn vingers warm worden tegen zijn lichaam.

‘Ik zal je altijd beschermen, Sophia. Altijd.’

Ik huiver een beetje. Als zijn stem zo donker en intens wordt, gebeurt er van alles in mijn lichaam, zelfs als mijn hoofd overloopt en mijn gedachten in kringetjes rondgaan.

‘Cecile droeg zich echt idioot,’ mompel ik. ‘Kennelijk is er iets bij haar geknapt.’

‘We hebben allemaal een punt waarop het ons te veel wordt.’ Zijn wenkbrauwen trekken tegen elkaar aan en de glimlach is van zijn gezicht.

‘Marc?’

‘Als jou iets zou overkomen, zou ik daar helemaal kapot van zijn.’ Hij laat zijn hand op zijn broekzak vallen en trekt het doosje met de ring eruit, draait het rond in zijn vingers. ‘Ik wil niet dat deze scène je herinnering aan onze verloving verpest. Ik vraag je wel een andere keer. Op het juiste moment.’

‘Vraag je me nu niet weer dan?’

‘Nee. De timing moet perfect zijn. Geduld, miss Rose.’ Hij stopt het doosje weer in zijn zak. ‘Er komt wel weer een moment.’ En die valse, rare Marc Blackwell-grijns verschijnt op zijn gezicht. ‘Zou je ja gezegd hebben?’

‘Misschien wel.’

Marc's grijns verandert in een glimlachje waardoor je zijn kuil-tjes ziet en hij krabt aan zijn slaap. ‘Blij te horen.’

Ik hoor muziek door de gang zweven en realiseer me dat het feestje kennelijk begint. Ik denk aan mijn vader, Jen en alle anderen daar die op ons wachten.

‘Weet iemand dat jij van plan was me vandaag een aanzoek te doen?’

‘Alleen je vader. Ik heb hem om toestemming gevraagd.’

‘Was hij verbaasd?’

‘Heel erg verbaasd. En een beetje geschrokken.’

‘Maar hij heeft ja gezegd?’

‘Hij zei dat als jij maar gelukkig was, hij ook gelukkig was.’

‘Het is belangrijk voor mij dat hij ermee instemt.’

‘O?’ Marc trekt zijn wenkbrauw op.

‘Mijn moeder vond goedkeuring van de familie heel belangrijk. Zonder hun toestemming wilde zij niet met mijn vader trouwen. En toen ze op haar sterfbed lag, zei ze tegen mijn vader dat hij en ik elkaar altijd moesten bijstaan. Ik weet dat ze niet zou willen dat

ik zonder mijn vaders zegen met iemand zou trouwen.’

De muziek buiten wordt harder.

‘Ik moet me omkleden,’ zeg ik. Ik heb mijn All Stars en de spijkerbroek die me het lekkerst zit in de kleerkast en kan niet wachten om ze aan te trekken. ‘Maakte je je geen zorgen dat mijn vader je had kunnen weigeren?’

Marc knijpt in mijn hand. ‘Ik was er als de dood voor.’

3

Nadat ik me heb omgekleed, lopen Marc en ik naar de kleedkamer van Leo.

Mijn kleedkamer ligt in het oude deel van het theater, maar die van Leo in het nieuwe, moderne deel dat er helemaal spic en span uitziet.

Marc zegt fronsend: ‘Jij zou hier ook een kleedkamer moeten hebben. In het nieuwe gedeelte. De luchtkwaliteit is hier beter.’

‘Ik denk dat ik niet zo’n grote ster als Leo ben.’

‘Je bent even belangrijk voor de show. Ik ga ervoor zorgen dat je een andere kleedkamer krijgt.’

‘Nee, echt. Het is prima zo. Ik vind het een mooie kleedkamer. Ik heb hem zelfs liever dan die van Leo. Hij past beter bij me.’

Marc trekt zijn wenkbrauw op. ‘Ben je dan al eens eerder in de kleedkamer van Leo geweest?’

Uit zijn toon maak ik op dat hij niet blij wordt van die gedachte.

‘Ja,’ zeg ik als we het gemoderniseerde deel van het theater binnengaan. ‘Een paar keer. Een en al stralende lampen, rode vloerbedekking en ingelijste aanplakbiljetten. Mooi. Echt iets voor Leo.’

Marc’s kaakspieren spannen zich. ‘Ik vertrouw erop dat hij zich als een gentleman heeft gedragen.’

Ik aarzel. Marc’s idee van een gentleman is misschien een beetje anders dan dat van Leo.

‘Er is niets om jaloers op te zijn,’ zeg ik bij wijze van antwoord.

Marc’s blik vertroebelt. ‘Blij te horen.’

‘Leo en jij hebben jaren geleden samengewerkt,’ zeg ik. ‘Dan moet je toch weten dat het een aardige vent is.’

‘Het enige wat ik me herinner van Leo Falkirk,’ zegt Marc, ‘is

dat hij onbetrouwbaar was en vaak te laat kwam. Iets belangrijks zou ik hem niet toevertrouwen. En daar hoor jij ook bij.'

'Leo was een puber toen jij hem leerde kennen,' zeg ik. 'Ik heb nooit meegemaakt dat hij ooit ergens te laat komt. Het is een goede vent. Dat kan ik je verzekeren.'

'Naar mijn mening moet dat eerst nog maar bewezen worden. Vooral na die publiciteitsstunt die hij samen met jou uithaalde voor het theater. Toen hij je een joelende meute fotografen in loodste.'

'Dat liep per ongeluk mis. Hij wist niet dat ik zou struikelen.'

'Een verantwoordelijk man zou je uit de buurt van de menigte hebben gehouden.'

Een moment lang lopen we zwijgend door.

'Ik vond het een prachtige ring,' zeg ik.

Marc's kaakspieren ontspannen een beetje. 'Hij is van mijn oma geweest en daarna van mijn moeder. Maar toen mijn vader erachter kwam dat het een echte diamant was, heeft hij hem natuurlijk verkocht. Het heeft me jaren gekost om hem weer op te sporen. Uiteindelijk vond ik hem bij de lommerd in Whitechapel.'

Ik knijp in zijn hand. 'Je blijft me verbazen, Marc Blackwell. Dat je na alles wat je hebt meegemaakt... de jeugd die je hebt gehad... de man bent die je nu bent...'

'Het meest verbazingwekkende aan mij ben jij.'

We komen bij Leo's kleedkamer aan en horen gemompel en de gedempte muziek van Johnny Cash.

Marc laat mijn hand vallen en duwt de deur hard open. Een beetje te hard. Onwillekeurig denk ik dat hij er het gezicht van Leo in ziet.

De kleedkamer is groot, maar zo vol met mensen dat hij nu best klein lijkt. Drie obers in smoking persen zich tussen de gasten door, serveren glazen champagne en vullen glazen bij.

'Hé, ik pak Marc's hand weer vast. 'Wees een beetje aardig. Leo en jij zijn geen vijanden.'

‘O nee?’

‘Nee. Hij bewondert jou. Hij vindt jou geweldig.’

‘Wat hij van jóú vindt baart me zorgen.’

We lopen de kamer binnen en ik zie Jen en mijn vader tegen elkaar aan gedrukt bij Tanya en Tom staan.

Tom kletst er stevig op los met zijn harde stem en Tanya, mijn vader en Jen luisteren en lachen.

Jen ziet er fantastisch uit in een crèmekleurige jurk met een lijfje met goud borduurwerk. Tanya en Tom dragen ook avondkleding – Tanya een subtiele zwarte jurk met een prachtige ketting met een diamant en Tom, flamboyant als altijd, een hoge hoed, een jacquet en een rode vlinderdas.

Mijn vader ziet er een beetje verlegen uit. Hij draagt zijn mooiste spijkerbroek – de zwarte zonder vlekken – en een wit overhemd waarvan ik nog weet dat hij het vijftien jaar geleden voor het zoveeljarig huwelijk van mijn grootouders heeft gekocht. Hij houdt zijn champagneglas bij de kelk vast, alsof het een biertje is, en staart naar de deur.

Leo en Davina staan bij de enorme stereo-installatie die er waarschijnlijk speciaal voor het feestje is neergezet. Leo buldert van het lachen en drinkt uit een champagnefles.

‘Soph!’ Jen ziet me als eerste en dringt tussen de gasten door. Ze heeft zulke hoge hakken dat ze bij elke stap dreigt te struikelen, het lukt haar maar net om op de been te blijven.

Dan is ze bij me en ze slaat haar armen om mijn schouders. ‘O mijn god, je was geweldig. Echt geweldig! Vooruit! Iedereen staat te popelen om je te vertellen hoe goed je het hebt gedaan.’ Ze trekt me aan mijn arm door de kleedkamer.

Marc komt achter me aan en houdt mijn arm stevig vast.

Als we bij mijn vader, Tom en Tanya zijn aangekomen, is zijn greep nog steviger geworden.

‘Sophia!’ Toms galmende stem blaast me bijna omver. ‘Wat een optreden. Echt fantastisch. Je was sensationeel. Al die repetities

hebben geloond, vind je niet? Leo en jij deden het even goed. Ik zou nooit hebben geraden dat hij langer in het vak zit dan jij.’

‘Je was heel goed, lieverd,’ zegt mijn vader. Hij ziet er een beetje moe uit en kijkt telkens naar de deur, alsof hij op iemand wacht.

‘Je was geweldig, Soph,’ zegt Tanya en ze knijpt in mijn schouder. ‘Ik heb ervan genoten. En meestal heb ik een hekel aan musicals.’

‘Tanya,’ zegt Tom vermanend.

‘Wat? Maar dat is toch zo? Ik heb echt een hekel aan musicals.’

‘Alleen is dat niet bepaald wat Sophia nu graag wil horen.’

‘Het maakt niet uit,’ zeg ik glimlachend. ‘Ik beschouw het als een compliment, echt.’

‘En wat gebeurt er met kerst?’ vraagt Tanya. ‘Moet je met kerst ook optreden?’

‘Niet tijdens de kerst,’ zeg ik. ‘Maar wel op Boxing Day en op oudejaarsavond en verder heel januari.’

Tom spert zijn ogen wijd open. ‘Wat vind je daarvan?’

‘Ik probeer er niet over na te denken. Ik ben dol op kerst. Maar toevallig loopt het dit jaar zo. En ik ga in elk geval kerst met mijn familie doorbrengen.’

‘Ga je voor kerst naar huis?’ vraagt Jen.

‘Natuurlijk. Met kerst ben ik altijd thuis.’

‘Tja, je weet het maar nooit. Je zou veranderd kunnen zijn nu je beroemd bent.’

‘Ik ben niet *beroemd*. Ik ben berucht. En ik wou dat ik het niet was.’

‘Misschien ben je nu nog niet beroemd,’ zegt Tom. ‘Maar aan het eind van januari ben je wel op weg, denk ik.’

‘Wat doen jullie met kerst?’ vraag ik Tom en Tanya, want ik wil graag van gespreksonderwerp veranderen.

Ze kijken elkaar aan en Tanya begint schaapachtig te grijnzen. ‘Mijn ouders vieren dit jaar kerst in Spanje, dus ga ik gezellig bij Toms familie logeren. Ze hebben een landgoed in Surrey, dus daar is ruimte genoeg voor mij.’

‘Onze eerste kerst samen,’ zegt Tom.

‘Ik vind het doodeng,’ zegt Tanya. ‘Jij niet?’

‘Absoluut niet.’

‘En als jouw familie mij nu niet mag? Als ze mijn manier van praten niet begrijpen?’

‘Ze zijn vast dol op je. En ik kan het vertalen. Ik begrijp inmiddels Noord-Engels.’

Tanya rolt met haar ogen. ‘Het is geen vreemde taal!’

‘Geen vreemde taal, schat. Maar een exotische taal.’

Tanya schiet in de lach.

‘Ik ga jullie tweeën missen met kerst,’ zeg ik.

Jen legt haar hand op mijn schouder. ‘Maak je geen zorgen, je zult niet eenzaam zijn. Ik kom met kerst wel langs voor een borrel, net als altijd.’

‘Komt Mr Blackwell ook kalkoen eten?’ vraagt Tom.

4

‘Ik... ik weet het niet,’ zeg ik met een blik op Marc en ik voel me opgelaten.

Ik heb Marc nog niet naar kerst gevraagd en heb geen idee wat zijn plannen zijn. Ik weet dat ik dan naar huis wil, maar ik weet niet of Marc mee wil.

‘U bent vast heel trots op Sophia, Mr Blackwell,’ zegt Tanya glimlachend. ‘Ze is tenslotte uw leerling.’

‘Ik ben ongelooflijk trots,’ zegt Marc. ‘Maar ik wist al hoe getalenteerd ze was.’ Hij veegt met zijn duim over mijn handpalm.

Ik hap naar lucht en voel zijn aanraking door mijn hele lichaam. Mijn wangen worden rood en ik werp hem een ‘rustig-tijger’-blik toe.

Hij antwoordt me door zijn wenkbrauwen op te trekken, een signaal van ‘ik doe waar ik zin in heb’.

‘En hoe gaat het met de pr?’ vraagt Jen aan Marc.

‘Niet geweldig. Maar hopelijk heb ik dat binnenkort op orde.’ Marcs duim drukt harder in mijn hand.

‘We moeten papa vertellen dat we nog niet verloofd zijn,’ zeg ik fluisterend en mijn stem wordt zwak als Marc nog harder duwt met zijn duim. Ik probeer mijn hand weg te laten glijden voordat ik me te opgewonden voel, maar Marc houdt hem stevig vast.

‘Ik vind het best,’ zegt Marc en hij klinkt heel zakelijk.

Mijn knieën worden slap door het drukken van zijn duim.

‘Voordat het uit de hand loopt,’ zeg ik en mijn stem begint te breken.

‘Dat zou ik niet willen,’ zegt Marc en zijn wenkbrauwen schieten omhoog op die speciale manier waar mijn hart van smelt.

Ik slik en voel een heerlijke doffe pijn in mijn handpalm. Ik

wil mijn ogen dichtdoen en kreunen, maar knijp mijn lippen op elkaar.

Marc laat zijn hand uit de mijne glijden en zijn vingers gaan omhoog. Hij grijpt mijn pols stevig vast.

Mijn huid tintelt en huivert en ineens wil ik hem zo graag dat ik bijna niet rechtop kan blijven staan.

Verdomme.

Marc neemt een glas champagne aan, volkomen onverstoort, kalm en beheerst.

Ik wou dat ik zijn zelfbeheersing had.

‘Meneer Rose,’ zegt Marc, keurig nippend aan zijn champagne en hij probeert mijn vaders blik te vangen. ‘Zouden Sophia en ik even met u kunnen babbelen?’

‘Babbelen?’ Mijn vader kijkt op van de vloer.

‘Marc en ik willen gewoon even met je praten,’ zeg ik.

‘O. Praten. Ja.’ De ogen van mijn vader schieten weer naar de deuropening. ‘En waarover?’

‘Zullen we gaan zitten?’ stelt Marc voor, knikkend naar de bank achter in de ruimte.

Mijn vader houdt zijn glas omhoog zodat een voorbijlopende ober het kan bijschenken. ‘Ja. Oké.’

Marc loodst ons door de mensenmassa en gebaart naar een bank van gebeeldhouwd, verguld hout die bekleed is met rode zijde.

Mijn vader stoft zijn spijkerbroek af voor hij op het puntje van de bank gaat zitten, alsof hij bang is dat hij die vies maakt.

Ik ga ook zitten, maar Marc blijft staan.

‘Gaat het wel goed met je?’ vraag ik mijn vader. ‘Je lijkt een beetje... niet helemaal jezelf.’

‘O, gewoon... Genoveva zou hier ook komen.’

‘En wie zorgt er dan voor Sammy?’

‘Een oppas.’

‘Gaat het wel goed met Genoveva?’

Mijn vader drinkt zijn champagne op. 'Voor zover ik weet wel.'
Ik kijk Marc versend aan.

'Als dit een slecht moment is...'

'Totaal niet,' zegt mijn vader met opnieuw een blik naar de deur.
'Waarover wilden jullie het met me hebben?'

'Ik... we wilden je alleen vertellen dat we nog niet verloofd zijn.'

'Verloofd?' Mijn vader kijkt knipperend naar zijn lege champagneglas. 'O. Juist. Ja. Nee, ik had niet verwacht... Ik bedoel, je bent veel te jong en jullie kennen elkaar nog maar net.'

'We werden min of meer gestoord.'

Mijn vader spert zijn ogen wijd open. 'Sophia, je had toch niet... ik bedoel, zou je ja hebben gezegd?'

'Dat had ik inderdaad gedaan.'

'Maar... Sophia, je bent immers zo'n verstandige meid.'

'Pap, wat zeg je?'

De ogen van mijn vader schieten weer richting de deur. 'Om het je heel eerlijk te zeggen, denk ik dat je nog een jaar of zo zou moeten wachten voordat je over zoiets definitiefs als het huwelijk zou moeten nadenken.'

'Maar je hebt Marc je toestemming toch gegeven.'

'Natuurlijk heb ik dat gedaan. Het is jouw beslissing, lieverd, niet de mijne.'

'Maar pap, begrijp je het dan niet? Ik wil niet alleen je toestemming. Ik wil je zegen.'

'Die kan ik wat moeilijker geven. Het is allemaal heel snel gegaan. En je bent nog zo jong. Ik wil gewoon niet dat je pijn wordt gedaan.'

'Ik zou Sophia nooit pijn doen,' zegt Marc. Hij heeft zijn handen in zijn zakken en frons zijn voorhoofd.

'Pap, je ziet er heel moe uit,' zeg ik. 'Gaat alles wel goed?'

'O, gewoon...' Hij werpt een vluchtige blik op Marc. 'Familie-aangelegenheden.'

'Ik laat je even met je vader praten,' zegt Marc, zijn handen nog

steeds in zijn zakken. 'Ik ga even een ommetje maken.'

'Marc...'

'Ik ben zo weer terug.' Hij geeft me een vluchtig zoentje op mijn wang.

Ik zie hem met grote passen de deur uit lopen, de lange lijnen van zijn lichaam bewegen door zijn kleren heen en weer kan ik niet geloven dat deze Hollywoodster, met zijn prachtige, knappe gezicht en strakke lijf, mijn vriend is.

Ik wend me tot mijn vader. 'Vertel.'